

LA RODA // ANTONI BASSAS

El Periódico. 04.01.2008:

http://www.elperiodico.com/default.asp?idpublicacio_PK=46&idioma=CAT&idnoticia_PK=471633&idseccio_PK=1006

Aquesta no és la nostra Església

Per descomptat que defenso el dret dels bisbes espanyols de manifestar-se pel que creguin oportú i a mobilitzar tantes persones com vulguin. Hi tenen tot el dret. Però som també molts els que ens sentim amb el dret d'afirmar que l'acte de diumenge passat a Madrid ens va doldre com a cristians, i que creiem que ha causat un enorme perjudici a la imatge de l'Església catòlica. A Madrid, els bisbes van rebaixar la fe al nivell d'una ideologia, atacant un govern i demanant encobertament el vot per un partit (partit que, pregunto, en cas de tornar a governar, ¿derogarà la llei del divorci, de l'avortament o la dels matrimonis homosexuals?, ¿o recomanarà als seus dirigents i votants que no les facin servir?). No ens molesta l'Església al carrer. Al contrari, més que la hi voldríem, però no participant del joc del poder, sinó al costat dels *sense drets*. En canvi, ja fa temps que ens passa que, com més parlen alguns bisbes, menys hi sentim l'Evangeli. Suposem que deu ser en coherència amb la seva ràdio. L'emissora que més hauria de treballar per la concòrdia és la que sembla més discòrdia. En canvi, l'Església en la qual encara creiem molts cristians estima a tothom. Comprèn i acull. I somriu. No parla amb veus engolades, ni proclama apocalipsis de butxaca. És conscient dels seus errors i sap que no pot anar donant lliçons. Està més interessada a perdonar que a condemnar. I si s'enfada amb algú, és amb els hipòcrites, exactament igual que Crist a l'Evangeli. La nostra Església respecta la llibertat de la persona i ha donat i dona vides admirables, sobretot entre els que, a més a més de treballar pels pobres, han preguntat en veu alta per què hi ha pobres. No ens amaga que ser cristià és molt difícil, perquè difícil és donar-se al

proïisme. Per això no pot reduir la fe a l'obediència ni al compliment d'un manual, i encara menys, a la simpatia per una opció política. La nostra Església no està obsessionada pel sexe i creu que allà on hi hagi una família que estimi i que s'estimi de debò, hi ha, també, una família cristiana.